

Folkdansaren

N:o 5

ORGAN FÖR FINLANDS SVENSKA
FOLKDANSRING

Okt. 1966

Redaktion: Ansvarig: Sigurd Kjällman, tel. 47 80 13; Kim Hahnsson, tel. 40 17 11;
Per Olof Mörne, tel. 47 87 22; Dorrit Nordberg, tel. 44 40 45. Red. sekr. Signe
Westerholm, tel. 49 21 77 adr. Perhogatan 7. B. 5, Helsingfors 10

Trommelvals

Glimtar från NORDISKA STÄMMAN I ODENSE.

Det sägs att alla vägar leder till Rom och detsamma kunde man nästan säga om Odense, sommarens stämmostad. Också från Finland kom man både till lands och sjöss, med bilar och bussar genom Sverige eller med båt till Köpenhamn. Det sista alternativet använde vi oss av och efter ett par dygn i Köpenhamn gjorde vi ett uppehåll hos gamla vänner i Sorø, i ett trehundra år gammalt hus som hör till Sorø akademi. Fram till Odense kom vi i tid för välkomst-legestuen i Odense Forum, torsdag kväll. Här fanns en festsal där alla kunde samlas till lek och glam på samma ställe.

Fredagen kom med öppningshögtidlighet i Forum, med öppningsfanfarer i gamla vikingahorn, välkomsttal av Danske Folkedanseres ordf. Dines Skaftte Jespersen som bjöd välkommen till den 21 Nordiska Bygdeungdomsstämman. Stadens vice borgmästare Knud Andersen hälsade välkommen till Odense och uttryckte sin glädje över den överväldigande färgprakt som kommer att präglade staden under några, som han hoppades, vackra somrardagar. Skådespelerskan Grete Holmer reciterade Nordens svanar, med en strof för vart land, varefter varje land framförde sin hälsning. Spelmanskretsen, under ledning av Poul Bolving spelade gamla folkdanser, varefter unisont sjöngs »Det er et yndigt land».

Efter festens slut samlades alla dansare utanför Forum, för att i grupper tåga iväg till olika parker, endel rätt långt ute, för att ge uppvisningar. Kl. 19.30 gav spelmannskretsen konsert i Kongens Have. På kvällen var där Legestue i Forum, som nu var fullpackat med glada folkdansare. Gamla vänner från tidigare stämmor kramade om varann och nya vänskapsband knöts.

På lördag bar det av med bussar ut till Den Fynske Landsby, där tre fina uppvisningar gavs, två för enbart stämmodeltagare och en för publik. Varje land framförde sitt särprogram. Folkdansringen kallade sitt avsnitt: »Sommarväng från Finlands kuster»,

och Ystäväts program »Karjalan kunnilta» var en regelrätt folkdansuppvisning, medan »Sverige i färg, ton och dans» gav en sommarljus illusion av dans och lek kring midsommarstången, vilken de förresten tagit med. I Norges: »Langt nor di fjellom, där leikar det» och i »Färöiske folkelivsbilleder» gjorde sig sångdanserna fint och Islands »Gledi» bjöd på både dans, kväde och den uråldriga »Glima»-brottningen.

I »Fynsk sommernat» kom den danska humorn och skälmsheten fram i pigernes och drengernes älskogslek, med smäktande serenader och flykt till skogens dunkel.

Söndagen började med morgonandakt i tre olika kyrkor och dessutom ute vid campingplatsen. Kl. 10 hade spelmännen sammankomst i Forum och kl. 14.30 hade alla samlats ute vid Stadion för inmarsch. Och vilken inmarsch!! Det var den verkliga »ormen lange» som på fyramannaled ringlade in på den gröna planen och led efter led ställde upp så att där bildades en jättestor korsflagga. Alla de nordiska flaggorna ställdes på ett led uppe framför huvudläktaren. Efter välkomstord av Dines Skaftte Jespersen, och tal av ordf. för föreningen Norden i Odense, civilingenjör C. A. Zeuthen inleddes programmet med tre gemensamma danser, varefter vart land utförde sitt program, där Folkdansringen, som fjärde i ordningen dansade »Vackra svägerskan», »Åtta man engel» och »Menuett med polska från Vörå». Uppvisningen avslutades med fjärde och femte gemensamma dansen, vår »Själaskuttan» och den norska »Bendik og Årolilja», en fin dans som dock icke blev vad den kunde varit, med en eller två större ringar. På den fullpackade planen var nu ett enda gytter, som förstörde den vackra dansen. Samma intryck fick man av alla de danser, där större grupper medverkade, det var alldeles för tätt och kompakt, som i en bubblande gryta.

Nu följde, enl. programmet, »Avslutningsfest med kamratligt samvaere, et måltid mad og lidt underholding», men det blev nu inte riktigt så. Hela mathistorien blev onödigt tillkrånglad och löpte inte alls som meningen var. I början gavs alltför stora portioner så att en hel del blev utan. Och av den kamratliga samvaron blev det inte så

»Uackra svägerskor» i Odense

mycket. Det var vackert tänkt ... men man kan nästan säga att det här var stämmans mörka punkt. Underhållningen efteråt var i stället fin och stämningsfull, med musik, sång och tal och de gästande ländernas tacktal och gåvor. Sekr. i Danske Folkedansere Gudrun Jensen mottog under livliga applåder FSF:s förtjänsttecken. På kvällen sedvanlig legestue i Forum, som kl. 24 avslutades med lurblåsning i vikingahorn. Så var den officiella delen av stämman slut.

Hela stämman gynnades av strålande solskensväder, men måndagen, de olika utflykternas dag, ösregnade det. Alla hade uppmanats att vara i dräkt, men det var nog bortkastat då allt det vackra doldes under regnkappor. Vi som var med på Aeröturen travade i alla fall omkring bland de gamla pittoreska husen, våta in på bara skinnet. Mest synd var det om Färingarna som i ösande regn dansade på Rådhusorget männro deras tjocka dräkter ens nu har torkat! Andra grupper som var beroende av spelmän, dansade inne på någon restaurang.

Ja, så var då den 21 Nordiska Bygdeungdomsstämman i Odense slut, men ännu efter utflykterna kunde de kvarvarande samlas till en sista brokig afton, men då hade de flesta redan rest hemåt. Vi för vår del gjorde en längre rundtur i Danmark, för att så småningom söka oss hemåt över Göteborg och Stockholm. Och så fanns det åter några blad att lägga ner i minnenas skrin.

E. Kj.n.

Håhå, saja en sådan resa.

Det var onsdag morgon och hör och häpna! alla var i tid till bussarna både de som ätrade i H:fors och de som steg på i Bemböle. Redan efter de första tio km tillsammans var förbrödningen i bussarna fullständig. Sången klingade s.g.s. hela vägen till den väntande färjan i Pargas.

H:fors-, Helsinge- och Esbo-bornorna fick nu sällskap av två busslaster västnylänningar, så det märktes minsann att någonting extra var i görningen. Vädrets gudar gynnade överfarten och de resyra och äventyrslystna ungdomarna såg nog till att ångan ombord hölls uppe. Det såg t.o.m. riktigt hotfullt ut ett slag då livbåtarna plötsligt skulle sättas i sjön, men synbarligen lättade trycket ombord ty ingen förutom en besättningsman ätrade båtarna.

Väl framme i Kapellskär gällde det för våra östnyländska chaufförer Ivar och Mickos att i tolv timmars tid hålla till vänster. Nu började den första prövningen på resan. Med Ivar i täten bar det iväg. För oss passagerare syntes det som om trafiken genom Stockholm söderut skulle ha gjorts så invecklad som möjligt, ty under en halv timmes tid slängdes vi från den ena sidan till den andra och framåt och bakåt i bussen under Ivars och Mickos skickligt genomförda men krokiga färd genom Stockholm.

Det var med en suck av lättnad som färden gick vidare. Den långa natten ombord på bussen började. Men säg mig hur skall man sova i en bussbänk? Ännu fanns det krafter kvar från den föregående vilan i den egna sängen. — »Sover du? — Håll käft, jag försöker. — Hi, hi du snarkar!! — Va, jag då? Aldrig! — Sparka int! — Har du något att dricka?»

Regnet strilar ned, hundvakten för Ivar och Mickos har börjat. Erik Harju, vår färdledare, håller Ivar troget sällskap och tillsammans planerar de körrytmen. Mickos har sällskap av än den ena än den andra levnadsglada »kartläsaren».

»Får jag inte mat snart så döör jag», hörs det bakifrån bussen. Mickos trampar på gaspedalen och i ett huj far vi förbi Ivar. Jakten på första öppna nattbar börjar. 55 personer stormar in en halv timme före stängningsdags. — Det var ett gott slut för baren den dagen, ty sista gästen gick 20 min. efter stängningsdags.

Torsdag morgon når vi Hälsingborg. Staden ligger ännu i morgondvala när färjan för oss över till Helsingör och Danmark. Alla är på däck för att bekanta sig med det land som för några dagar skall bli vår hemvist. Färden går mot Hilleröd där Ivar och Micko får sig en behövlig vilostund. Den idylliska staden med sitt berömda Frederiksborgs slott var en trevlig bekantskap. Torghandlarna fick sig en extra förtjänst ty släpärter och jordgubbar hade god åtgång. Tillåt mig en jämförelse med vårt eget land. Polityrgubbar och roskisdikare synes vara enahanda, oberoende av land.

Så var då den första hälsningen hem postad och bussen ställde kosan mot Odense. I den gamla staden Roskilde med sina många kungagravar gjorde vi en piruett med Mickos så att både Ivar och han körde vilse men vad gjorde det ty bara fem minuter skilde vid framkomsten till Korsör där vi än en gång skulle äntra en färja. Och vilken färja! Den syntes på en par km håll från land och hade minst fyra våningar, ursäktade mig däck. Här skulle dagens huvudmål intagas men hur skulle man hinna med det när det fanns fyra däck

Glada resenärer

och maten serverades längst ned, under vattennivå.

Näväl, så var vi då på ön Fyn och mitt på den låg Danmarks i storleksordning tredje stad Odense. Långsamt sökande körde bussarna in i staden. Var är samlingsplatsen? Där, där vajar alla de nordiska flaggorna på Fyns Forum. Vi fick en knippe papper i handen och alla hade bara en tanke i huvudet: Var skall vi bo, nu skall vi sova för i morgon börjar det på allvar.

Efter diverse trubbel hittade alla en sängplats för natten, med undantag för chaufförerna som blev bortglömda. Allt ordnade sig till slut och efter en uppfriskande dusch samlades de flesta deltagarna till den första lekstugan i Fyns Forum som smyckats med jättelika nejlikauppsättningar färgsatta efter respektive lands flaggor.

De flesta deltagarna var inkvarterade i skolor och Finlands flagga hissades under musik och uppvaktning på Munkebjergskolen. Här försiggick sedan alla övningar för FSF:s och SKY:s del. Här väntade vi i morgonmåtets matkö, ibland förgäves. Här vilade vi ut efter dagens och för mången nattens strapasser. Här knöt vi vår knut, här band vi förband här knöt vi förbund, så att när sista stämmodagen grydde skulle mång- en gärna ha stannat en vecka till.

Fredag, lördag och söndag förlöpte nästan helt i folkdansens tecken och måndagen var utflykternas dag, men om detta ordas på annan plats i tidningen, varför vi skall återgå till resandet.

Det blev tid för hemfärd och än en gång tog vi trapporna på Munkebjergskolen för att se om allt kom med till den väntande bussen. Hjärtligt tack till alla dem som förestod vårt logi. Det var ingen lätt uppgift och ingen tacksam uppgift, men ett hederligt och uppriktigt tack för all visad omsorg.

Handen på hjärtat, ni alla som var med i bussarna vid hemfärden, vad minns in av hemfärden? Nog hade vi bekymmer med sovställningen under nedfärden, men nu sov vi tror jag rent av i stående ställning. Låt mig i korthet notera: Vi hade tur med färjan från Helsingör, den gick så fort vi var ombord. Ivar och Mickos fick en vilostund vid Vätterledens motell där morgonkaffet avnjöts. Vi sov! En av killarna höll Ivar och Mickos sällskap med sitt munspel och var även annars munviga.

Vi rastade i Södertälje, där de sista svenska kronorna bytte ägare. Därefter förde Viking oss över till Pargas, dit vi anlände klockan 2,30. Det i Sverige inköpta kaffet fångade tullens intresse. Smuggling? Nejdå.

Vi sov, som sagt, mest hela tiden och nästa gång vaknade vi onsdag morgon när bussen rullade fram på våta asfaltvägar och sedan gällde det för sömniga ungdomar med tunga kappsäckar att konstatera att resan är slut och att det är skönt att få vila hemma.

Chrissi